

nebo zpronevčřený. Tomu tak nebylo v případě, o němž se jedná; obžalovaný Š. zvěděl o původu částky 30 K teprve, když ji byl vyhrál, tedy po té, když ji byl nabyt. Čin jeho nebyl tedy v tomto ohledu trestným. Ukrýváním jest jakákoliv potajmu provozovaná činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, bý ztížila neb znemožnila oprávněné osobě opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla, jest to zakrývání bezpráví, spočívajícího ve vykonávání držby pachatelem, před tím, komu náleží právo k věci anebo kdo hledí neb jest povolán toto právo opět uvést k platnosti. Obžalovaný Š. vyhrané peníze si podržel, ač zvěděl po hře o jejich původu. Posuzuje-li se toto jeho jednání s hlediska právě vyloženého pojmu zakrývání věci, nutno míti za to, že jednání jeho nelze nijak podřaditi tomuto pojmu. Obžalovaný, účastniv se hry, v níž peníze Metodějem S. vsázené částečně vyhrál, nabyt dle pravidel soukromého práva (§ 367 obč. zák.) i dle jim odpovídajících názorů všedního života vlastnictví peněz těchto, stal se jejich neobmezeným a výhradním vlastníkem, takže dosavadní vlastnické právo poškozeného mistra Václava M. zaniklo. M. přestal býti vlastníkem peněz. Na tomto stavu věci nemůže nic měniti okolnost, že obžalovaný později, když byl již částku 30 K vyhrál, seznal pravý původ peněz. Oprávněným vlastníkem této výhry zůstal i dále jedině obžalovaný Š., nevzešlo u něho tedy nižádné bezpráví, jež by musil zakrývati; podržel-li si peníze vyhrané, zvěděv o jejich původu, vykonával tím jen jedno z oprávnění vyplývajících z bezelstně nabytého práva vlastnického, jehož nijak dodatečně nepozbyl. Nedopustil se dle toho v žádném směru podílnictví na zpronevěře, při čemž budiž jen mimochodem poukázáno ještě k tomu, že hry v karty se účastnilo více osob a rozsudek přesně nezjišťuje, zda peníze obžalovaným Š. vyhrané pocházely vůbec neb z části právě z kapsy S. a sice z peněz, jež byl zpronevěřil svému mistru M. Pokud jde tedy o právní podřazení jednání obžalovaného zákonu, jest zmatečnā stížnost v právu. Bylo jí proto vyhověti, v odpor vzatý rozsudek jako zmatečný zrušiti ve výroku o vině a trestu pro zločin podílnictví na zpronevěře dle §§ 185, 186 lit. a) tr. z. a ve smyslu § 259 č. 3 tr. ř. ihned sprostiti stěžovatele obžaloby naň pro zmíněný zločin vznesenē.

#### Čís. 10.

**Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z.). — Dle jakých hledisk dlužno posuzovati přiměřenost cen u maloobchodníků a maloživnostníků.**

(Rozh. ze dne 15. února 1919, Kr 18/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zmatečnā stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Budějovicích, jímž byl uznán vinným přečinem předražování dle § 20 č. 2 lit. a) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. po ústním líčení vyhověl, rozsudek jako zmatečný zrušil a odkázal věc k nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d u:

Co se týče stránky subjektivní, vychází zrušovací soud z tohoto právního hlediska, jehož nalézací soud nedbal a tím zákon mylně vyložil (§ 281 č. 9 lit. a) tr. ř.): Maloživnostníku a maloobchodníku nutno v dnešních tísnivých poměrech zajisté dovoliti, by upravil své ceny tak, by vzhledem k svému odbytu mohl býti skrovně živ. Jinak byl by nucen zřící se svého posavadního pravidelného zaměstnání a poohlédnouti se po jiném zaměstnání výhodnějším. To však nejen že by nepřispělo k lepšímu zásobování obyvatelstva, nýbrž bylo by namnoze s to, je ještě poškoditi. Jen kdyby bylo zjištěno, že využíval mimořádných poměrů k tomu, by zjednal si prostředky k ukojení dále sáhajících potřeb nebo dokonce k hromadění zisku, bylo by lze mluvit o úmyslu předražovacím. Záležit zde na celkovém výdělku, ježto v malém jednou se něco vydělá, jindy zase jsou časy bez výdělku a provozovací náklad zůstává týž. Nelze hleděti jen k procentuálnímu poměru mezi cenou nákupní a prodejnou, nýbrž k celkovému výdělku a k poměru celkového výdělku k práci na opatření, k nákladům dopravy a prodeje a k tomu, zda úhrnný zisk hově nezbytnému nákladu na výživu, či zda a v jaké míře jej převyšuje. Vždyť i takovýto malý člověk jest chráněným spotřebitelem, nutné výlohy na úkoj nezbytných potřeb jsou u něho přípustnými útratami obchodními. U nich protívou k velkým padá zisk práce měrou převážnou na váhu.

#### Čís. 11.

**Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z.). — Poměr § 23 čís. 3 k § 20 čís. 1 a § 23 čís. 4. — K pojmu nakupování dle § 23 čís. 3.**

(Rozh. ze dne 15. února 1919, Kr I 30/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přetčinem dle § 23, č. 3 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z.

D ů v o d y:

Pokud zmateční stížnost obžalovaného brojila proti výroku o vině pro přetčin § 23 čís. 3 cit. nař. z formálních důvodů zmatečnosti, byla již v sezení neveřejném zavržena. Zbývá proto jen ještě přezkoumati zmíněný výrok o vině s hlediska věcněprávních zmatků č. 9 lit. a), č. 10 § 281 tr. ř. Zmateční stížnost uplatňuje, že zákonodárcé slovy »vyháněti ceny do výše« nemínili případ, když obchodník nakupuje zboží, aby je sám s nepřiměřeným ziskem prodal; kdo zboží za přemrštěnou cenu sám dále prodává, musí je prý napřed koupiti a dopouští se tím prý přetčinu dle § 23 č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. Nutno prý rozlišovati úmysl, docíliti vyšší ceny na venek, od úmyslu, docíliti vyšší ceny pro sebe; činnost, provozovaná v onom úmyslu, týká se prý jenom tak zvaných řetězových obchodů. K těmto vývodům zmateční stížnosti přisvědčiti nelze. Především nasvědčuje okolnost, že v § 23 cís. nař. provo-